

۱۲۸ قمر به زحل اضافه شد!

پژوهشگران به طور رسمی اعلام کردند که برای سیاره زحل ۱۲۸ قمر جدید کشف کرده‌اند تا مجموع کل قمرهای این سیاره سیاره اکنون به ۲۷۴ قمر برسد.

پژوهشگران به طور رسمی اعلام کردند که برای سیاره زحل ۱۲۸ قمر جدید کشف کرده‌اند تا مجموع کل قمرهای این سیاره اکنون به ۲۷۴ قمر برسد. به گزارش اسپنا، تاکنون تصور می‌شد که ۱۴۶ قمر زحل زیاد و چشمگیر هستند، اما اکنون با شناسایی رسمی ۱۲۸ قمر جدید، تعداد قمرهای این سیاره حلقه دار تقریباً دو برابر شده و مجموع آن به ۲۷۴ قمر رسیده است. کشف این قمرهای جدید باعث می‌شود ۹۵ قمر بیشتری ناچیز به نظر برسند. به نقل از اسپیس، گروهی از ستاره شناسان از تایوان، کانادا، ایالات متحده و فرانسه، ۱۲۸ قمر جدید را در سال ۲۰۲۳ با استفاده از تلسکوپ کانادا فرانسه هاوایی (CFHT) کشف کردند. با این حال، این قمرها تاکنون به طور رسمی توسط اتحادیه بین المللی نجوم که نهاد حاکم برای چنین اموری است، به رسمیت شناخته نشده بودند. اغلب این قمرهای جدید زحل، نامنظم و کوچک هستند و فقط چند کیلومتر عرض دارند. برای مقایسه، قمر ما (ماه) ۳۴۷۵ کیلومتر قطر دارد. البته قمرهای جدید زحل، مدارهای ثابت شده‌ای به دور زحل دارند که ویژگی کلیدی برای قمر شدن است. دکتر برت گلادمن (Brett Gladman)، استاد بخش فیزیک و ستاره شناسی دانشگاه بریتیش کلمبیا در بیانیه‌ای گفت: این قمرها چند کیلومتر اندازه دارند و احتمالاً همه قطعاتی از تعداد کمتری از قمرهای اولیه هستند که در اثر برخوردهای شدید، چه با دیگر قمرهای زحل یا با دنباله دارهای در حال عبور، از هم جدا شده‌اند. شاید جالب تر از همه این باشد که این اولین باری نبود که این تیم به تعداد قمرهای زحل اضافه می‌کرد. بین سال‌های ۲۰۱۹ تا ۲۰۲۱ نیز مشاهدات این تیم با تلسکوپ CFHT منجر به اضافه شدن ۶۲ قمر جدید به قمرهای زحل شد. دکتر ادوارد اشتون (Edward Ashton)، پژوهشگر ارشد مؤسسه اخترشناسی و اخترفیزیک در آکادمی سینیکا و محقق ارشد این پژوهش گفت: ما در سال ۲۰۲۳ با آگاهی از این که احتمالاً اینها قمر هستند و احتمالاً انتظار بیشتری برای کشف وجود دارد، به مدت سه ماه متوالی از آسمان بازدید کردیم و ۱۲۸ قمر جدید برای زحل پیدا کردیم. اولین قمر زحل موسوم به «تایتان» (Titan) در سال ۱۶۵۵ توسط کریستیان هویگنس (Christiaan Huygens) کشف شد و در دهه‌های بعد، زان دومینیک کاسینی (Jean-Dominique Cassini) قمرهای یاپتوس (Iapetus)، رنا (Rhea)، دیون (Dione) و تتیس (Tethys) را کشف کرد. حدود یک قرن دیگر طول کشید تا قمرهای بعدی پیدا شوند که ویلیام هرشل (William Herschel) قمرهای میماس (Mimas) و انسلادوس (Enceladus) را در سال ۱۷۸۹ مشاهده کرد. در طول ۲۰۰ سال بعد، پیشرفت‌ها در فناوری (یعنی اختراع عکاسی، توسعه تلسکوپ‌های عظیم و پرتاب کاوشگرهای فضایی مانند «وویجر ۱»، «وویجر ۲» و «کاسینی») به بشر این امکان را داد که حتی تعداد بیشتری از قمرهای زحل را ببیند.